

Sygn. akt II Ka 93/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawisłak
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Wierzbicka

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2015 r.

sprawy **G. G.**

obwinionego o wykroczenie z art. 86 §1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 22 grudnia 2014 r. sygn. akt II W 757/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od obwinionego G. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 93/15

UZASADNIENIE

G. G. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 27 lutego 2014 r. około godz. 13:50 w W. na. ul. (...) naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 Pord w ten sposób, że kierując ciągnikiem siodłowym marki S. o nr rej. (...) z naczepą marki S. o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu oraz nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi marki T. o nr rej. (...) jadącemu po pasie, na który zamierzał wjechać, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z nim, powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 k.w. w związku z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 roku poz. 1137 ze zm.)

2. w miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym, określonym w art. 44 ust. 1 Pord w ten sposób, że kierując ciągnikiem siodłowym marki S. o nr rej. (...) z naczepą marki S. o nr rej. (...) i uczestnicząc w wypadku drogowym, w którym brak jest osób rannych, oddalił się z miejsca zdarzenia,

tj. o czyn z art. 97 k.w. w związku z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. „Prawo o ruchu drogowym” (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.).

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach uznał:

I. obwinionego **G. G.** za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt I wniosku o ukaranie czynu wyczerpującego dyspozycję art. 86

§ 1 k.w. i za ten czyn na podstawie art. 86 § 1 k.w. wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 złotych;

II. uniewinnił obwinionego G. G. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II wniosku o ukaranie;

III. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł obrońca obwinionego, który zaskarżając to orzeczenie w punkcie I. oraz III. zarzucił mu naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, tj.:

1. **art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.** wobec przekroczenia granic swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i dokonania oceny dowolnej, sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego polegającej na uznaniu za wiarygodne oraz spójne wewnętrznie zeznań M. P. w sytuacji, w której zeznania te uznać należało za niewiarygodne w kontekście oczywistej sprzeczności w ich treści polegającej na

możliwości nawiązania przez nią kontaktu wzrokowego

z obwinionym w momencie, gdy obydwoje stali na czerwonym świetle,

co z uwagi na fakt, iż M. P. znajdowała się wówczas w tak zwanej „martwej strefie” pola widzenia kierowcy samochodu ciężarowego, nie miała możliwości widzieć obwinionego,

2. **art.170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 39 § 2 k.p.w. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w.** wobec oddalenia wniosku dowodowego obrony o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków i kolizji drogowych oraz całkowity brak uzasadnienia w tym zakresie w uzasadnieniu wyroku, co w poważnym stopniu naruszyło prawo obwinionego do obrony.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów odwołujący się wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

W toku rozprawy odwoławczej obrońca obwinionego poparł apelację i wniosek w niej zawarty. Oskarżyciel publiczny i obwiniony nie stawili się pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

W wyprzedzeniu zasadniczej części rozważań wskazać należy, iż Sąd II instancji w pierwszej kolejności odniósł się do tych tez skarżącego, w których zakwestionował on zasadność oddalenia wniosku dowodowego, zmierzającego do wywołania opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych (zarzut z pkt 1.). Nie ulega bowiem wątpliwości, że zajęcie stanowiska w przedmiotowej materii stanowiło warunek przeprowadzenia analizy pierwszoinstancyjnego wartościowania zeznań M. P.. Uznanie zasadności pierwszego z podniesionych uchybień byłoby równoznaczne ze skonstatowaniem przedwczesnego przystąpienia do wartościowania relacji tegoż świadka (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 września 2014 r., V KK 127/14, LEX nr 1537570, wyrok Sądu Najwyższego z 15 maja 2012 r., IV KK 398/11, Prok. i Pr.- wkł. 2012/9/7).

Wbrew wywodom obrońcy, w sprawie G. G. nie zaistniała konieczność zasięgnięcia opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych celem ustalenia, czy doszło do kontaktu pomiędzy pojazdami prowadzonymi

przez G. G. i M. P.. Przypomnieć w tym miejscu trzeba, że przepis art. 193 § 1 k.p.k. obliuguje organ procesowy do zasięgnięcia opinii biegłych, ilekroć stwierdzenie okoliczności o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, tj. takich, które nie są dostępne dla dorosłego człowieka o odpowiednim doświadczeniu życiowym i zasobie wiedzy ogólnej (vide wyrok Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 1976 r., II KR 48/76, OSNKW 1976/10-11/133). Oczywistym jest, że zestawienie wysokości, na której występują ubytki w powłoce lakierniczej samochodu T. (...) i fotografii naczepy samochodu ciężarowego prowadzonego przez obwinionego pozwala na stwierdzenie, iż przyczyną powstania wspomnianych ubytków był kontakt tychże pojazdów. Stwierdzenie takowe nie wymaga przy tym, tak jak chce tego skarżący, wyjaśniania jakichkolwiek zagadnień technicznych, ani też konstruowania złożonych, teoretycznych, modeli zdarzenia. Obrońca nie ma przy tym racji, o ile argumentuje założenie przeciwstawne, wywodząc, że zrelacjonowanie przez M. P., iż do złożenia lusterka jej samochodu doszło w efekcie zetknięcia z prawym końcem naczepy i w odległości kilkunastu centymetrów od jej krawędzi, wyklucza możliwość zarysowania powłoki lakierniczej prowadzonego przez nią pojazdu przez tylny zderzak naczepy obwinionego. Zważyć trzeba, że lusterka zewnętrzne przedmiotowego samochodu osobowego niewątpliwie wykraczają poza obrys jego karoserii, zaś do uszkodzeń powłoki lakierniczej doszło jedynie w okolicach krawędzi przedniego, prawego zderzaka (dokumentacja fotograficzna- k. 10v- 11). Powyższe, w zestawieniu z faktem, iż odpowiedzią na manewr samochodu ciężarowego było podjęcie przez pokrzywdzoną hamowania (zeznania M. P.- k. 67), wskazuje, że uszkodzenie zostało spowodowane przez tylny zderzak naczepy, zaś kąt, pod którym doszło do zetknięcia właściwych powierzchni nie musiał doprowadzić do zaistnienia poważniejszych skutków. W tym stanie rzeczy zupełnie za chybiony należy uznać argumentację, że nieprawdopodobnym jest, iż „znikome ryski” na powłoce lakierniczej mogły powstać w wyniku kontaktu z ważącym prawie 40 ton zestawem, jakim jest ciągnik siodłowy wraz z naczepą.

W kontekście zarzutu podniesionego w punkcie 2. apelacji zaznaczyć także należy, że zanegowane przezeń rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, aczkolwiek merytorycznie zasadne, zapadło w oparciu o niewłaściwą podstawę prawną. Przepis art. 170 § 1 k.p.k. nie ma bowiem zastosowania do dowodów z opinii biegłych, gdyż ocena zasadności wniosków dowodowych z opinii biegłych winna odbywać się jedynie przez pryzmat przepisów art. 193 § 1 k.p.k. lub art. 201 k.p.k. Sąd Odwoławczy nie podzielił także wywołu skarżącego, wskazującego na brak w motywach wyroku uzasadnienia decyzji o oddaleniu wniosku dowodowego o wywołanie opinii biegłego. W ocenie Sądu Odwoławczego niezasadny jest także zarzut apelującego, że Sąd winien wskazywać powody nieuwzględnienia takiego wniosku w uzasadnieniu wyroku. Miejszem takim jest bowiem uzasadnienie postanowienia wydanego w tym zakresie (vide wyrok Sądu Najwyższego z 9 września 2011 r., IV KK 37/11, LEX nr 1027187).

Skarżący nie ma racji także o tyle, o ile kwestionuje dokonaną przez Sąd

I instancji ocenę zeznań M. P. (zarzut z pkt. 2.). Motywy tej oceny przedstawione zostały w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku i analiza przytoczonych tam argumentów wskazuje, iż ocena ta jest prawidłowa. Sąd Rejonowy należycie uwzględnił wskazania art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., a skoro tak, to Sąd Okręgowy nie jest władny podważyć jego rozumowania i wysnutych na tej podstawie ostatecznych wniosków.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą, który twierdzi, że w treści relacji M. P. występują sprzeczności nakazujące odmówienie jej wiary. W ocenie Sądu Odwoławczego, apelujący w sposób dowolny zakłada, że kierowca samochodu T. (...), a zatem wyżej wymieniony świadek, znalazł się w tzw. martwym polu i nie mógł nawiązać kontaktu wzrokowego z G. G., a tym samym bezpodstawnie stara się wywieść, iż całokształt zeznań pokrzywdzonej nie odpowiada prawdzie. Nie negując faktu zjawiska wspomnianej martwej strefy, zważyć trzeba, że według M. P. (k. 67v) przód samochodu T. (...) znalazł się „odrobinę” przed przodem samochodu obwinionego, przy czym brak jest danych pozwalających stwierdzić, że odległość pomiędzy samochodami była na tyle mała, że uniemożliwiała dostrzeżenie kierowcy ciężarówki dzięki patrzeniu pod właściwym kątem. Wysuwając gołosłowne twierdzenia przeciwstawne apelujący ogranicza się tym samym jedynie do samoistnego kreowania niedających się usunąć wątpliwości. Wobec powyższego stwierdzić należało, że pierwszoinstancyjne wartościowanie zeznań M. P., opierające się na dostrzeżeniu ich spójności, konsekwencji, wszechstronności i logicznego ciągu (k. 76v- 77) było ze wszech miar słuszne, zaś zarzut z punktu 1. apelacji był bezpodstawny.

Z tych wszystkich przyczyn apelacja obrońcy jest bezzasadna. Nietrafność postawionych w niej zarzutów przesądziła o niemożności uwzględnienia sformułowanego przez skarżącego wniosku.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy zważył tak stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, jak i stopień jego winy. Orzeczone karę odpowiada więc dyrektywom art. 33 § 1 i 2 k.w. a zatem spełni wszystkie swe funkcje w zakresie prewencji tak szczególnej, jak i generalnej i nie nosi żadnych cech niewspółmierności.

Kwestia prawidłowości wymiaru kary nie wymaga dalszej argumentacji, a to z tego powodu, że w apelacji nie postawiono zarzutu opartego na art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.

Z tych wszystkich przyczyn i przy braku przesłanek z art. 104 § 1 k.p.w. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., w zw. z art. 119 k.p.w. Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego G. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Na wskazaną sumę złożyło się:

- 50 zł tytułem opłaty (art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych-tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.),

- 50 zł tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie przed sądem drugiej instancji (rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia- Dz. U. z 2001 r., Nr 118, poz. 1269).